

การอภิปรายผลการวิจัย

จุดมุ่งหมายของการสร้างแบบทดสอบความพร้อมในการอ่าน คือต้องการสร้างแบบทดสอบที่มีคุณภาพดี ซึ่งหมายถึงการที่แบบทดสอบชุดนั้นมีค่าความเที่ยงตรง และค่าความเชื่อถือสูง

ก. ค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ

จากผลการวิจัยถึงค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบชุดนี้ ในตารางที่ 13 ซึ่งแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคอนของแบบทดสอบ และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบทดสอบแต่ละคอนกับเกณฑ์ อาจทำการอภิปรายผลการวิจัยเป็นตอน ๆ ได้ดังนี้

1. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบทดสอบแต่ละคอนกับเกณฑ์

(Validity Coefficient) แบบทดสอบที่ดี ควรมีความสามารถในการทำนายเกณฑ์ นั่นคือมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับเกณฑ์อยู่ในระดับสูง ค่าสหสัมพันธ์ที่เป็นบวก จะแสดงให้เห็นว่า การทำนายเกณฑ์จากแบบทดสอบนั้น จะให้ค่าความถูกต้องแม่นยำมากกว่าการเดา แม้ว่าโดยปกติเราต้องการแบบทดสอบที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูง เพื่อแสดงว่ามีความสามารถในการทำนายเกณฑ์ได้ดี แต่เมื่อแบบทดสอบมีค่าสหสัมพันธ์เพียง .20 ก็คงถือว่ามากพอใช้ที่แสดงให้เห็นว่ามีส่วนช่วยในการทำนาย¹

จากผลการวิจัยในตารางที่ 13 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความพร้อมกับสัมฤทธิ์ผลในการอ่าน แสดงว่าแบบทดสอบความพร้อมในการอ่านที่สร้างขึ้นนี้ หวังจับมีความสามารถในการทำนายเกณฑ์ .63 หรือ 40% นับเป็นค่าค่อนข้างสูง ซึ่งหมายความว่าแบบทดสอบชุดนี้มีความสามารถทำนายเกณฑ์ได้ดี

¹ Lee J. Cronbach, Essentials of Psychological Testing (2d ed.; A Harper International Edition, 1966), pp. 115-116.

พอควร คือเด็กคนใดที่ทำคะแนนความพร้อมในการอ่านจากแบบทดสอบไค้สูง ย่อมจะ
ทำคะแนนการอ่านไค้สูงตามไปด้วย ในทำนองเดียวกัน เด็กคนใดที่ทำคะแนนความ
พร้อมในการอ่านจากแบบทดสอบไค้ต่ำ ก็จะทำคะแนนการอ่านของห้องไค้ต่ำตามไป
ด้วย

จากการพิจารณาความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบ
แต่ละตอนกับเกณฑ์ พบว่า

1.1 แบบทดสอบตอนที่ 1 เกี่ยวกับเรื่องความสามารถในการ
แยกเสียงที่ไค้ยิน มีค่าสหสัมพันธ์กับเกณฑ์อยู่ในระดับค่อนข้างสูง คือ .52 หรือ
27% แสดงว่าเด็กคนใดที่ทำคะแนนความพร้อมในการอ่านตอนที่ 1 ไค้สูง ก็จะได้
คะแนนอ่านของห้องสูงตามไปด้วย ในทำนองเดียวกัน เด็กคนใดที่ทำคะแนนความ
พร้อมในการอ่านตอนที่ 1 ไค้ต่ำ ก็จะได้คะแนนการอ่านต่ำตามไปด้วย

จากการที่ค่าสหสัมพันธ์สหสัมพันธ์ของแบบทดสอบตอนที่ 1
กับเกณฑ์อยู่ในระดับค่อนข้างสูง แสดงให้เห็นว่าสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนอ่านของเด็ก
มีส่วนเกี่ยวข้องกับความสามารถในการแยกเสียงที่ไค้ยิน เด็กคนใดที่สามารถแยกไค้
ว่า ในแต่ละคำพูดนั้นประกอบด้วยเสียงอะไรอยู่ต้นคำ หรือเสียงอะไรอยู่ท้ายคำ แสดง
ว่าเด็กคนนั้นมีความพร้อมที่จะเรียนอ่าน ดังนั้นเด็กที่ทำคะแนนจากแบบทดสอบตอนนี้ไค้
สูง จึงทำคะแนนในวิชาอ่านไค้สูงด้วย ส่วนเด็กคนใดที่ฟังคำต่าง ๆ แล้วแยกไม่ไค้ว่า
ประกอบด้วยเสียงอะไรอยู่ต้นคำหรือท้ายคำ หรือฟังออกเพียงครึ่ง ๆ กลาง ๆ ก็แสดง
ว่าเด็กคนนั้นยังไม่พร้อม หรือมีความพร้อมน้อย จึงทำคะแนนในวิชาอ่านไค้ต่ำ ดังนั้นจึง
แสดงให้เห็นว่าความสามารถในการแยกเสียงที่ไค้ยิน เป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งของ
ความพร้อมในการอ่าน

1.2 แบบทดสอบตอนที่ 2 เกี่ยวกับเรื่องการรู้จักพยัญชนะ มีค่า
สหสัมพันธ์กับเกณฑ์อยู่ในระดับต่ำ คือ .39 หรือ 15% แสดงว่าแบบทดสอบตอนที่ 2 นี้
มีความสามารถในการทำนายเกณฑ์ไค้ค่อนข้างต่ำ นั่นหมายความว่าเด็กที่ทำคะแนนความ
พร้อมในการอ่านตอนที่ 2 ไค้สูง มิได้หมายความว่า จะทำคะแนนในวิชาอ่านไทยไค้สูง
ตามไปหมดทุกคน

จากผลการวิจัยในตอนนี้ แสดงให้เห็นว่า ข้อทดสอบที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการรู้จักตัวพยัญชนะไทยทั้ง 44 ตัว มีความสามารถวัดความพร้อมในการอ่านของเด็กโตบน้อยมาก ทั้งนี้เพราะข้อสอบแต่ละข้อมีค่าอำนาจจำแนกระหว่างเด็กเก่ง-เด็กอ่อนน้อย คือเด็กที่เก่งก็มีโอกาสทำผิดได้มากเท่า ๆ กับเด็กที่อ่อน และเด็กที่อ่อนก็มีโอกาสทำถูกได้มากเท่า ๆ กับคนเก่ง แม้แต่ข้อที่เลือกไว้เป็นแบบทดสอบต่อไป ซึ่งเหลือเพียง 14 ข้อนั้น ก็มีค่าอำนาจจำแนกระหว่างเด็กเก่ง-เด็กอ่อน ล้นช่วงต่ำคืออยู่ระหว่าง .1-.5 แสดงให้เห็นว่าประสมการณ์ทางการเรียนที่เด็กได้รับมาจากอนุบาลเกี่ยวกับเรื่องตัวพยัญชนะจะช่วยให้เด็กทุกคนพร้อม จนกระทั่งแยกไม่ออกว่า ใครพร้อมมากหรือน้อยกว่ากัน ฉะนั้นแบบทดสอบตอนที่ 2 นี้ จึงมีความสามารถในการทำนายเกณฑ์คนน้อย เด็กอาจจะจำตัวพยัญชนะได้หมดทุกตัว แต่อาจจะอ่านได้คล่องหรือไม่คล่องก็ได้

1.3 แบบทดสอบตอนที่ 3 เกี่ยวกับเรื่องการรู้จักสระและวรรณยุกต์ มีค่าสหสัมพันธ์กับเกณฑ์อยู่ในระดับค่อนข้างสูง คือ .62 หรือ 38% แสดงว่าเด็กคนใดที่จำรูปสระและวรรณยุกต์ได้ดี ก็จะสามารถอ่านได้คล่องกว่า ส่วนเด็กคนใดที่จำรูปสระและวรรณยุกต์ยังไม่ใคร่แม่น ก็จะอ่านไม่คล่องตามไปด้วย

1.4 แบบทดสอบตอนที่ 4 เกี่ยวกับเรื่องความสามารถในการเรียบคำใหม่ มีค่าสหสัมพันธ์กับเกณฑ์อยู่ในระดับค่อนข้างสูง คือ .61 หรือ 37% แสดงว่าเด็กคนใดที่ทำคะแนนจากแบบทดสอบความพร้อมในการอ่านตอนนี้ได้สูง ก็จะได้อะเนนการอ่านของห้องสูงตามไปด้วย เด็กที่สามารถเรียบคำใหม่ได้รวดเร็ว แสดงว่าเด็กมีความพร้อมทั้งทางด้านสาบตา การรู้จักสระพยัญชนะและวรรณยุกต์ ส่วนเด็กที่เรียบคำใหม่ไปแล้วยังไม่ใคร่ได้ แสดงว่าเด็กยังมีความบกพร่องทั้งในเรื่องการใช้สายตา การรู้จักสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ ซึ่งมีผลทำให้เด็กอ่านไม่คล่อง

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบทดสอบแต่ละตอน และแบบทดสอบทั้งชุดกับเกณฑ์ แสดงว่าแบบทดสอบแต่ละตอน และแบบทดสอบทั้งชุดมีความสามารถในการทำนายเกณฑ์ได้คล่องกว่า แบบทดสอบนี้ทั้งฉบับสามารถวัดสิ่งหนึ่ง-หนึ่งหมายจะวัดได้คล่องประมาณ

2. ความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างคอนของแบบทดสอบ (Inter-correlation) แบบทดสอบที่ค้นคว้า ควรมีความสัมพันธ์ระหว่างคอนค่าสุด หรือไม่มีเลย เพราะถ้าหากว่ามีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคอนสูงแล้ว แสดงว่าแบบทดสอบแต่ละคอนนั้นมีความสามารถในการวัดอย่างเดียวกัน ก็เลือกใช้แค่เพียงคอนใดคอนหนึ่ง จากผลการวิจัยดังแสดงในตารางที่ 13 ปรากฏว่า

2.1 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคอนของแบบทดสอบคอนที่ 1 และคอนที่ 2 อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ คือ .48 แสดงว่า แบบทดสอบคอนที่ 1 ซึ่งวัดเกี่ยวกับเรื่องความสามารถในการแยกเสียงที่ไค้ยน ก็มี ความสามารถเฉพาะตัวในการวัดเกี่ยวกับการแยกเสียง ส่วนแบบทดสอบคอนที่ 2 เป็นการทดสอบเกี่ยวกับเรื่องการรู้จักพยัญชนะ ก็มี ความสามารถเฉพาะตัวในการทดสอบเกี่ยวกับเรื่องตัวพยัญชนะ แบบทดสอบทั้งสองคอนนั้นมีความสามารถในการวัดเฉพาะตัว เกี่ยวของกันน้อยที่สุด

2.2 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคอนของแบบทดสอบคอนที่ 1 และคอนที่ 3 อยู่ในระดับปานกลาง คือ .61 แสดงว่าแบบทดสอบคอนที่ 1 ซึ่งวัดเกี่ยวกับเรื่องความสามารถในการแยกเสียงที่ไค้ยน และแบบทดสอบคอนที่ 3 ซึ่งวัดเกี่ยวกับเรื่องการรู้จักสระและวรรณยุกต์ มีแนวโน้มที่จะวัดในเรื่องเดียวกัน แต่ค่าสหสัมพันธ์ยังไม่สูงพอที่จะตัดสินใจลงไปไหนได้คิดว่าวัดในเรื่องเดียวกันทีเดียว

2.3 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคอนของแบบทดสอบคอนที่ 1 และคอนที่ 4 อยู่ในระดับปานกลาง คือ .65 แสดงว่าแบบทดสอบคอนที่ 1 ซึ่งวัดเกี่ยวกับเรื่องความสามารถในการแยกเสียงที่ไค้ยน และแบบทดสอบคอนที่ 4 ซึ่งวัดเกี่ยวกับเรื่องความสามารถในการเรียนคำใหม่ มีแนวโน้มที่จะวัดในเรื่องเดียวกัน แต่ค่าสหสัมพันธ์ยังไม่สูงพอที่จะตัดสินใจลงไปไหนได้โดยคิดว่าวัดในเรื่องเดียวกันทีเดียว

2.4 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคอนของแบบทดสอบคอนที่ 2 และคอนที่ 3 อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ คือ .41 แสดงว่าแบบทดสอบคอนที่ 2 ซึ่งวัดเกี่ยวกับเรื่องการรู้จักพยัญชนะ ก็มี ความสามารถเฉพาะตัวที่จะวัดเกี่ยวกับเรื่องตัวพยัญชนะ และแบบทดสอบคอนที่ 3 ซึ่งวัดเกี่ยวกับการรู้จักสระและวรรณยุกต์ ก็มี ความสามารถเฉพาะตัวที่จะวัดเกี่ยวกับเรื่องสระและวรรณยุกต์

2.5 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตอนของแบบทดสอบตอนที่ 2 และตอนที่ 4 อยู่ในระดับต่ำ คือ .34 แสดงว่าแบบทดสอบตอนที่ 2 ซึ่งวัดเกี่ยวกับเรื่อง การรู้จักพันธุ์ชนะ ก็มีความสามารถเฉพาะตัวที่จะวัดเกี่ยวกับเรื่องตัวพันธุ์ชนะ และแบบทดสอบตอนที่ 4 ซึ่งวัดเกี่ยวกับเรื่องความสามารถในการเรียนคำใหม่ ก็มีความสามารถเฉพาะตัวที่จะวัดเกี่ยวกับความสามารถในการเรียนคำใหม่

2.6 ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตอนของแบบทดสอบตอนที่ 3 และตอนที่ 4 อยู่ในระดับปานกลาง คือ .59 แสดงว่าแบบทดสอบตอนที่ 3 ซึ่งวัดเกี่ยวกับเรื่องสระและวรรณยุกต์ และแบบทดสอบตอนที่ 4 ซึ่งวัดเกี่ยวกับเรื่องความสามารถในการเรียนคำใหม่ มีแนวโน้มที่จะวัดในเรื่องเดียวกัน แต่ค่าสหสัมพันธ์ยังไม่สูงพอที่จะตัดสินลงไปได้โดยเด็ดขาดว่าวัดในเรื่องเดียวกันทีเดียว

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตอนของแบบทดสอบแสดงว่า แบบทดสอบแต่ละตอนมีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับต่ำ และระดับปานกลาง คือ แบบทดสอบแต่ละตอนต่างก็มีความสามารถในการวัดเฉพาะตัว

3. ค่าสหสัมพันธ์หลาย (Multiple Correlation) จากการหาค่า Multiple Correlation โคคาสหสัมพันธ์รวม (R) เท่ากับ .55 แสดงว่าแบบทดสอบทั้งหมดมีอำนาจในการทำนายผลการเรียนโคคิพออกร

ค่า R จะแสดงให้เห็นถึงการรวมกันอย่างมีประสิทธิภาพของแบบทดสอบแต่ละตอน จะช่วยให้ตัดสินได้ว่า แบบทดสอบแต่ละตอนนั้นมีน้ำหนักในการทำนายเท่าใด การที่ R จะมีค่าสูง หมายความว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบทดสอบแต่ละตอนกับเกณฑ์เป็น ² และมีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตอนต่ำ

เรามีวิธีที่จะทำให้ค่า R มีอำนาจในการพยากรณ์เกณฑ์โคคสูงที่สุด คือ เมื่อเวลานำแบบทดสอบไปใช้ ก่อนที่จะรวมคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบแต่ละตอน ควรนำค่า β weight ไปคูณกับคะแนนของแบบทดสอบแต่ละตอนก่อน แล้วจึงรวมจะทำให้อำนาจการทำนายสูงขึ้น

² Anne Anastasi, op. cit., p. 339.

ในการพิจารณาว่าแบบทดสอบคนใดมีความสามารถในการทำนายผลการเรียนมากกว่ากัน โดยการพิจารณาค่า β weight ปรากฏว่า

3.1 แบบทดสอบคนที่ 1 ความสามารถในการแยกเสียงที่ได้ยิน มีความสามารถในการทำนายผลการศึกษาเรียนมากที่สุด ถึง 73.16% แสดงว่าเด็กที่มีความพร้อมในการแยกเสียงต่าง ๆ ที่ฟัง ไม่ว่าจะ เป็นเสียงคำหรือท้ายคำ ก็จะเป็นผู้ที่สัมฤทธิ์ผลในการเรียนก็ ฉะนั้นความสามารถในการแยกเสียงจึงเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งของความพร้อมในการอ่าน

3.2 แบบทดสอบคนที่ 3 การรู้จักสระและวรรณยุกต์ มีความสามารถในการทำนายผลการศึกษาเรียนน้อยที่สุด คือเพียง 7.36% แสดงว่าเด็กที่ท่าจะแนบในแบบทดสอบนี้ได้ไม่ใคร่ดี เนื่องจากยังจำรูปสระได้ไม่ใคร่แม่น เพราะมีหลายสระด้วยกัน อาจจะท่าจะแนบอ่านได้ก็ เพราะคำที่เลือกมาเป็นข้อสอบในวิชาอ่านไทยนั้น เป็นคำที่ประสมด้วยสระที่เด็กเรียนไปแล้ว ได้เคยหัดอ่าน หัดสะกดตัว ฉะนั้นแบบทดสอบนี้จึงมีความสามารถในการทำนายผลการศึกษาเรียนได้น้อย

3.3 แบบทดสอบคนที่ 2 การรู้จักพยัญชนะ มีความสามารถในการทำนายผลการศึกษาเรียนเท่ากับแบบทดสอบคนที่ 4 คือ 9.67% แต่ค่า β weight ของแบบทดสอบคนที่ 2 เป็น - แสดงว่าเป็น Suppressive Variable ซึ่งหมายความว่า เป็นตัวกมิให้แบบทดสอบอื่น ๆ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับเกณฑ์สูง จากตารางที่ 13 จะเห็นว่า แบบทดสอบคนที่ 2 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับแบบทดสอบแต่ละตอนค่อนข้างสูง แต่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับเกณฑ์อยู่ในระดับต่ำ คือเพียง .39 นั่นคือแบบทดสอบคนที่ 2 เป็น Suppressor คือเป็นตัวกมิให้แบบทดสอบแต่ละตอนมีความสัมพันธ์กับเกณฑ์สูง ทั้งนี้เพราะแบบทดสอบคนที่ 2 มีบางส่วนที่วัดในเรื่องเดียวกันกับแบบทดสอบแต่ละตอน

การเรทท์ (Garrett) ได้อธิบายเกี่ยวกับเรื่อง Suppressive Variable ไว้ดังนี้คือ สมมติว่ามีแบบทดสอบอยู่ 2 ตอน ตอน ก และ ข ตอน ก มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับเกณฑ์อยู่ในระดับสูงคือ .50 ส่วนตอน ข มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับเกณฑ์เพียง .10 แต่มีค่าสหสัมพันธ์กับแบบทดสอบตอน ก สูง

คือ .60 จากการหาค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ (R) ปรากฏว่าได้ .56 มีค่าความเที่ยงตรงต่ำลง เนื่องจากแบบทดสอบตอน ข นั้นคือแบบทดสอบ ข เป็น Suppressor ก็คือเอาบางส่วนจากแบบทดสอบตอน ก ซึ่งมีความสามารถทำนายเกณฑ์ได้ตามความมุ่งหมายออกเสียบ้าง เมื่อถูกถึงส่วนที่ผิดพลาดออกเสีย จึงทำให้ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบที่ขึ้น

เมื่อพิจารณาถึงน้ำหนักในการทำนายผลการเรียนปรากฏว่า แบบทดสอบตอน ก มีค่าในการทำนาย .69 ส่วนแบบทดสอบตอน ข มีค่าในการทำนาย -.31 การที่น้ำหนักในการทำนายผลการเรียนมีค่า - แสดงว่าแบบทดสอบตอน ข เป็นตัวกบขวางส่วนของแบบทดสอบตอน ก มิให้มีความสัมพันธ์กับเกณฑ์สูง ดังนั้นจึงทำให้อำนาจการทำนายเกณฑ์ของแบบทดสอบให้ผลดีกว่าการที่จะใช้แบบทดสอบตอน ก เพียงลำพัง³ ถ้าไม่มี Suppressor แบบทดสอบจะให้การทำนายที่เกินความเป็นจริง⁴

3.4 แบบทดสอบตอนที่ 4 อัตราการเรียนคำ มีความสามารถในการทำนายผลการเรียนได้เท่ากับแบบทดสอบตอนที่ 2 คือ 9.67% ซึ่งเป็นค่าที่ค่อนข้างต่ำ แสดงว่าเด็กคนใดที่ทำคะแนนในแบบทดสอบนี้ได้ไม่ใคร่ก็ อาจจะมีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านก็ได้ ทั้งนี้เพราะคำต่าง ๆ ที่นำมาทดสอบในแบบทดสอบนี้เป็นคำที่เด็กยังไม่คุ้นเคย เป็นการสอนคำใหม่กับที่เดียว เด็กที่พร้อมมาก ๆ ทั้งในเรื่องการฟังเสียง และการรู้จักสระ จึงจะทำแบบทดสอบนี้ได้ดี ส่วนเด็กที่พร้อมน้อย ก็ทำได้น้อย แต่อาจทำคะแนนอ่านได้ก็ เนื่องจากเป็นคำที่เคยเรียนในชั้นแล้ว ทั้งยังมีเคยฝึกอ่านฝึกสะกดคำมาแล้วด้วย และข้อสอบตอนนี้อย่างพอเป็นได้

จ. ค่าความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบ

จากผลการวิจัยถึงค่าความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบชุดนี้ ในตารางที่ 15 แสดงว่า แบบทดสอบชุดนี้มีค่าความเชื่อถือได้ค่อนข้างสูง คือ .81 แสดงว่าเมื่อนำ

³ H.E. Garrett, *op. cit.*, p. 421.

⁴ Anne Anastasi, *op. cit.*, p. 148.

แบบทดสอบชุดนี้ไปใช้อีก ก็จะสามารถรักษาตำแหน่งของผู้เข้าสอบไว้ได้ใกล้เคียงตำแหน่งเดิม ค่าความผิดพลาดมาตรฐานของแบบทดสอบชุดนี้ เท่ากับ 3.5 หมายความว่า หากนำแบบทดสอบชุดนี้ไปทดสอบอีกหลาย ๆ ครั้ง คะแนนการสอบของนักเรียนแต่ละคน จะไม่ผิดจากความจริงไปมากกว่า ± 3.5

ครอนบาค (Cronbach) ได้อธิบายเกี่ยวกับเรื่องความผิดพลาดมาตรฐานไว้ดังนี้คือ ในการสอบครั้งหนึ่งความผิดพลาดมาตรฐานเป็น 3.7 ถ้าเด็กคนหนึ่งได้รับการทดสอบหลาย ๆ ครั้ง คะแนนของเขาจะมีต่าง ๆ กัน ดังนั้นความผิดพลาดมาตรฐานจะเป็นการคำนวณโดยประมาณถึงจำนวนคะแนนที่ต่าง ๆ กันเหล่านี้ ความผิดพลาดมาตรฐานนี้จะเปิดโอกาสให้คะแนนการทดสอบของเด็กมีต่าง ๆ กันได้ไม่เกิน ± 3.7 เมื่อทำการทดสอบเด็กเพียงครั้งเดียว เด็กจะได้คะแนนเพียงค่าใดค่าหนึ่งในหลาย ๆ ค่าที่เขาควรจะได้ ไม่ทราบว่าความสามารถของเด็กคนนี้อยู่ในระดับใด เช่นสอบเพียงครั้งเดียวเด็กได้คะแนนเท่ากับ 40 ความผิดพลาดมาตรฐานของการสอบเท่ากับ 3.7 ฉะนั้นหากมีการทดสอบหลาย ๆ ครั้ง เด็กจะมีโอกาสได้คะแนนต่าง ๆ กันเป็น 40 ± 3.7 นั่นคือคะแนนจะอยู่ระหว่าง 36-43 ทำให้เราทราบถึงระดับความสามารถของเด็ก ไม่ว่าจะทำการทดสอบอีกครั้งคะแนนของเขาก็จะอยู่ระหว่าง 36-43 คะแนน ความผิดพลาดมาตรฐานยังมีน้อย ก็ยิ่งแสดงว่าการวัดนั้นเชื่อถือได้⁵

เมื่อพิจารณาค่าความเชื่อถือของแบบทดสอบแต่ละคอม พบว่า

แบบทดสอบตอนที่ 1 เกี่ยวกับเรื่องความสามารถในการแยกเสียงที่ไต่ขึ้น มีค่าความเชื่อถือสูงมาก คือ .93 และมีค่าความผิดพลาดมาตรฐาน .68 แสดงว่าแบบทดสอบชุดนี้ ไม่ว่าจะนำไปใช้กี่ครั้ง ๆ ก็ตาม จะให้ผลใกล้เคียงกัน

แบบทดสอบตอนที่ 2 เกี่ยวกับเรื่องการรู้จักพยัญชนะ มีค่าความเชื่อถือ .55 และมีค่าความผิดพลาด 2.28 ค่าความเชื่อถือของแบบทดสอบตอนนี้น้อยกว่าตอนอื่น ๆ

⁵ Lee J. Cronbach, *op. cit.*, p. 126.

แบบทดสอบตอนที่ 3 เกี่ยวกับเรื่องการรู้จักสระและวรรณยุกต์ มีค่าความเชื่อถือสูง คือ .90 และมีค่าความผิดพลาดมาตรฐาน .73 แสดงว่าแบบทดสอบชุดนี้ ไม่ว่าจะนำไปใช้อีกกี่ครั้งก็ตาม จะให้ผลใกล้เคียงกัน

แบบทดสอบตอนที่ 4 เกี่ยวกับความสามารถในการเขียนคำใหม่ มีค่าความเชื่อถือค่อนข้างสูง คือ .86 และมีค่าความผิดพลาดมาตรฐาน .38 แสดงว่าแบบทดสอบชุดนี้ ไม่ว่าจะนำไปใช้อีกกี่ครั้งก็ตาม จะให้ผลใกล้เคียงกัน

พิจารณาค่าความเชื่อถือของแบบทดสอบทั้งฉบับและแบบทดสอบแต่ละตอน จะเห็นว่ามีความเชื่อถือสูง ยกเว้นแบบทดสอบตอนที่ 2 มีความเชื่อถือน้อยกว่าตอนอื่น ๆ มาก แต่ถึงอย่างไรแบบทดสอบนี้ทั้งฉบับ ถือว่าเป็นแบบทดสอบที่มีคุณภาพดีได้ฉบับหนึ่ง เพราะมีค่าความเชื่อถ้อยู่ในระดับที่จะเชื่อถือได้.